

Pregnana žalost

Alenka je stala pri oknu. Zdolgočaseno je pritiskala svoj nosek na šipo. V očeh so se ji zbirale solze. Stric je stopil v sobo.

»Juhuhu!« je zavriskal. Od veselja so se stresle šipe. To je občutil tudi Alenkin nosek. Toda Alenkin ustnice so ostale obrnjene navzdol.

»Obrni usteca navzgor,« jo je nagovoril stric.

»Ne morem.« Velike, debele solze so ji silile iz oči.

»Posušila jih bova s pesmico.«

»Vse pesmice so tako dolge in težke.«

»Poiskala bova kratko in lahko.«

Stric je vodil Alenko na travnik.

»Sva jo že našla!« je vzkliknil.

»To je zvonček, ne pa pesmica,« ga je zavrnila Alenka.

»Skloni se, pa boš slišala njegovo pesmico.«

»Bim, bim, bim, se veselim,« je pel zvonček.

»Kratka, lahka, pa tudi lepa in vesela pesmica,« se je strinjala Alenka.

Njena usteca niso bila več obrnjena navzdol, bila so lepo zravnana.

»Zakaj pa je zvonček vesel?« je vprašala.

»Ker je prišel iz zemlje in živi, raste in cvete. Pri di, zdaj prislunhiva še veselejši pesmi,« je stric povabil Alenko.

Vodil jo je v cerkev. Pri oltarju je gorela velika sveča.

»Vidiš, njena pesem je najveselejša,« je tiho rekel stric.

»Ne slišim je,« je zmajala Alenka.

»Poslušaj jo z očmi in srcem, pa jo boš slišala.«

Alenka si je z oči obrisala zadnje solzice. Zdaj je prebrala na sveči: »Aleluja!«

»Vidiš, to pesmico je na veliko noč pela Jezusova mati Marija. In Jezusovi učenci tudi, ko je Jezus pregнал njihovo žalost.«

»Zakaj so bili žalostni?«

»Jezusa so hudobni ljudje pribili na križ. Umrili so ga. Nikogar niso pustili h grobu, v katerega so ga položili.«

»Kako pa je Jezus žalost pregнал?«

»V grobu je oživel in od mrtvih vstal v vedno veselo življenje. Tako se bo zgodilo z vsemi, ki ga imajo radi.«

»To je pa res veselo!«

»Zapojva še midva najveselejšo pesmico.« In sta zapela: »Aleluja, aleluja, aleluja!«

Alenkina žalost je bila pregnana in njena usteca so se obrnila navzgor.